

Ikdyž jsem měla v krku sucho, které si nezdalo se suchem kamenných zdí hradu, ve středu přeplněného plesového sálu mě udržoval stříbrný paprsek naděje. Ze všech stran mě obklopovali dvořané jako moře zlatých vlasů a zubatých úsměvů, ale ani jeden z nich nebyl můj bratr. A ani jeden z nich nebyl jeho nejlepší přítel.

„Princezno Jennesaro!“ ozvalo se pronikavé volání.

Okolní rozhovory zmlkly. Sklonila jsem hlavu a předstírala, že si upravuji jemný řetízek lemující přední stranu mého příliš těsného korzetu. Předě mnou přešel nějaký pár a já jsem využila příležitosti, abych se vzdálila od blížící se dívky.

Snášela jsem chabě maskovaný zájem lady Isarr o mého bratra během všech čtyř chodů večere. Skoro jsem jí prozradila, kde může Rena zastihnout, jen aby mi dala pokoj. Jestli mě bratr opravdu nechá na holičkách, ještě to můžu udělat.

Zvedla jsem se na špičky, sevřela v ruce měkkou vlněnou sukni šatů a mýjela jednu plavou hlavu za druhou.

„S dovolením,“ mumlala jsem, zatímco jsem se prosmýkala kolem nějakého lorda a lady, jejichž jména jsem zapoměla.

Zítřka budu mít sedmnácté narozeniny a většina šlechty se sjela do Hálenborgu, jakmile se dozvěděla, že oslava proběhne navzdory útokům proti naší severní hranici, které jsme zatím nedokázali zastavit. Většina lidí se domnívala, že boje skončí během jednoho měsíce. Už jich ale uběhlo sedm.

O žádnou oslavu jsem nestála, království ji však potřebovalo – nebo mi to aspoň řekl otec. Prý se do ní vyplatí investovat, protože Hálenborg potřeboval podpořit morálku.

I bez ohledu na tenčící se zdroje bych radši hlídkovala na cimbuří hradu ve sněhové bouři, než klábosila, případně tančila s dvořany. Protože ačkoliv bílý pramen v mých vlasech zůstával schovaný – na tom jsem si dávala záležet –, pod jejich zkoumavými pohledy jsem si vždycky připadala jako obnažená. Letos to ale třeba nebude tak hrozné. Možná mě Cris konečně vyzve k tanci.

Vtíravé tóny houslí se mísily s hlasy příliš velkého množství lidí, kteří se snažili, aby je jejich okolí slyšelo, a výsledný hluk mě bušil do hlavy jako kladivo. Zároveň se mi svíral žaludek – z nadměry jídla se mi dělalo těžko. Ren ani Cris tu nebyli.

Dotkla jsem se účesu, abych se ujistila, že pečlivě utažený cop je na správném místě, a vyhnula se sukni nějaké ženy. Při tom jsem musela obdivovat ozdobnou dýku u jejího pasu. Dlaní jsem přešla po vlastní sukni v místě, kde jsem si přála, aby visel můj meč. Otec a jeho dvůr neměli žádný problém s ženami coby vojačkami – jen se mnou.

Lady Isarr se zastavila u turijského velvyslance, jehož černé vlasy a snědá pleť ostře kontrastovaly se všemi ostatními, a prohlédla si místnost.

Sklonila jsem se a vmáčkla se mezi šaty jedné dvořanky a studenou zeď.

„Z Turie dorazil první posel po zimě a král ho okamžitě vypravil zpátky,“ říkala právě žena, za kterou jsem se schovávala, své společnosti.

Našpicovala jsem uši. Jakou zprávu můj otec toužil tak rychle poslat našim jižním sousedům?

„Já jsem slyšela...“ začala ženina společnice, ale zarazila se, když uviděla, jak se krčím opodál.

Narovnala jsem se a pokusila se proklouznout ke dveřím, co-pem jsem se však zachytila za železný nástěnný svícen a ten mě strhl zpátky. Pokusila jsem se vysmeknout, ale uvízla jsem o to pevněji. Do tváří mi vystoupal ruměnek a v duchu jsem použila několik Renových barvitějších kleteb. Možná bylo lepší, že tady není – kvůli tomuhle by si mě dobíral dalších deset let.

„Vaše Výsosti,“ oslovil mě pomocník z kuchyně a přerušil mé horečné pokusy o osvobození. Svíčka ve svícnu se zakymácela. „Dovolte, abych vám pomohl.“

Zatáhla jsem silněji a několik vlasů povolilo. „Ne, to je dobré, jsem v pohodě,“ odpověděla jsem s tak falešným úsměvem, že by se za něj nemusel stydět žádný dvořan. Poslední trhnutí a byla jsem volná.

Ti, co stáli nejbliž, mě sledovali s udivenými výrazy a sotva maskovanými úšklebky. Nebo, což bylo ještě horší, se soucitem. Jednou rukou jsem si přidržovala vlasy, druhou svou těžkou sukni. Určitě jsem byla rudá jako řepa. „Omluvte mě,“ vyhrkla jsem a vyběhla do chodby. Zahlédl někdo bílý pramen vlasů?

Obklopil mě chladný vzduch, až jsem se zachvěla. Touhle dobou už mělo jarní počasí prohrát hrad podstatně víc.

Tlumené rozhovory v sále za mnou prořalo další zaječení. „Princezno!“

Copak to ta holka nikdy nevzdá? Zvedla jsem sukni a rozběhla se k nejbližším dveřím.

Petlice odmítala povolit.

„No tak,“ zahučela jsem a ohlédla se přes rameno. Místo Isarr jsem ale uviděla dva muže, kteří stáli o kus dál v chodbě. Že by tu